

MARIA PERPINYÀ

AMOR D'ESBARZERAR

POEMES

Barcelona-Verges, 1940-46

AMOR D'ESBARZERAR

Damunt els arços de dures espines passa l'Inefable.
No munten encara dels marges les blaves aromes,
ni emplena les flonges prades el suau exèrcit
de les margarides.

Lluny, endins de la plana, (com brillen les neus en la serra!)
les tristes branques esperen una neu més viva.
Molt tristes veus et criden, en la plana nua,
lenta primavera.

Vindràs precedida de dolces pluges i brises
marines, oh tu, la bella que adoren els arços!
Vindràs per encendre damunt les dures espines
flames oloroses.

PAL·LIDA OFRENA

Voldria dir: “Ara mos somnis són
tan purs com ma primera albada.”
Planes de neu inviolada,
músiques d'intraduïbles sons.

Tan purs. I sentiria el pas
fugaç de primaveres impossibles
que arriben amb llurs roses invisibles
a l'illa dels meus pobres roserars.

I sentiria en grisos cels, sonor
i ardent, el vol de triomfals aloses.
Voldria dir: “Abrandament d'amor
ja no, tal volta un defallir de roses.”

M'ofrenaran llurs calzes resplendents,
melancolia pàl·lida en el vent.

AMETLLER EN LA BOIRA

Veig, oh prodigi!, en la malenconia
de l'alba nua la fràgil beutat;
veig la tan bella. En el matí gelat,
on és el goig que t'emmirallaria?

Qui, tremolós, et desfarà les gales
petita esposa? En el matí tan pur,
blancor de gebre, fugitives ales,
llit nupcial d'atzur.

En va l'esperes ton amor de l'alba,
petita verge! en aquesta hora balba
et vas morint pia i calladament.

Retorna el somni d'on eixires. Vola!
Ja el dolç verger, planyent ta mort, s'endola
amb boirines d'argent.

EXPECTANT

Consirós rossinyol davant la mar espera,
solitari, la nau que guarda son tresor:
melodiosa estrofa fugissera
i, secreta, aquella cambra d'amor.

Davant la mar voluble, que s'exalta;
femenina, s'agença amb maragdes i or
i, de sobte enfollint-se, el bru rocam assalta
amb cantúria i blanquíssim furor.

S'asserena la mar i, de sota la muda
harmonia dels astres, la nau va perduda
a mercè de l'onada i l'atzar.

Solitari! retorna al teu cant, a l'antiga
melodia dels astres damunt la garriga,
al suau pleniluni que daura el pinar.